

[Inger Stilling Pedersen]

Det er rigtigt, som det er sagt, at børnehaveklaser kan give pasningsproblemer, og derfor skulle vi måske også se på, f. eks. om det timetal, der er i børnehaveklaser og 1. klasser, er stort nok, om det måske var mere formålstjenligt, at det var ca. 4 timer daglig, og om det kombineret med f. eks. deltidsarbejde ville løse mange problemer. Skal vi have det tvungent – og det lægges der jo næsten op til her indirekte – må man se på, hvordan det år skal placeres, f. eks. om det skal indgå i de ni år.

Der er mange ting, der skal tages op, og vi mener, der på denne måde her lægges et indirekte pres på forældrene; når der skal være børnehaveklaser, kan det godt komme til at give nogle problemer. Vi er ikke enige i, at man skal gøre det på denne måde, og derfor vil vi ved tredje behandling stemme imod lovforslaget.

Alfred Hansen (DR):

Ved første behandling af dette lovforslag tilkendegav jeg et ønske om, at man delte lovforslaget op i to lovforslag, sådan at vi fik ét forslag vedrørende børnehaveklaser og ét forslag vedrørende skolepasningsordninger.

Dette synspunkt var ikke udtryk for, at vi ikke fra retsforbundets side kunne støtte sådanne to lovforslag, men alene, at man der ved kunne undgå at forplumre de to formål, som findes i lovforslaget.

Det har også vist sig i udvalget, at man har blandet tingene sammen: man har drøftet skolepasningsordninger og børnehaveklaser under ét og derfor ikke fået en klar tilkendegivelse af de enkelte partiers holdning til det ene og det andet.

Når fru Helle Degn på socialdemokratiets vegne beklager, at det ikke har kunnet lykkes at få skolepasningsordningerne vedtaget, skal jeg for offentligheden kundgøre følgende:

Man har ikke i udvalget på noget tidspunkt foretaget en politisk sondering, forstået på den måde, at man har ønsket at få tilkendegivet fra partierne, hvilke partier der kunne støtte dette lovforslag. Når der i betænkningen står, at udvalget fremsætter følgende ændringsforslag tiltrådt af ministeren, burde dette have været vendt om: initiativet er kommet fra ministeren, og så har en del udvalgsmedlemmer tilsluttet sig denne indstilling. Det er naturligvis ministerens ret;

eftersom det er regeringen, der har fremsat det oprindelige forslag, er det naturligvis også regeringens ret at komme og erkende, at de ikke er enige inden for regeringspartierne om, hvorvidt det nu også er det rigtige lovforslag, der ligger på bordet.

Jeg har dog også et meget stærkt indtryk af, at socialdemokratiet med sådant er uenigt om, hvorvidt dette forslag har det indhold, et sådant forslag bør have.

Man har ikke på noget tidspunkt spurgt om retsforbundets holdning til det, og det er mit indtryk efter udvalgsbehandlingen og førstebehandlingen her i folketinget, at såvel CD som retsforbundet kunne have været bevæget til at stemme for dette forslag.

Jeg har blot på retsforbundets vegne givet udtryk for, at vi måtte stille visse minimumskrav til en børnepasningsordning; vi mener, der må være en vis standard, hvis en sådan ordning skal gennemføres. Men man kan da godt sætte spørgsmålstegn ved et lovforslags hensigt og indhold uden dermed at have tilkendegivet, at man vil stemme imod et sådant forslag.

Jeg vil derfor gerne på retsforbundets vegne opfordre ministeren til i næste samling at fremsætte forslag om en skolepasningsordning, for vi erkender vel alle, at der er et særdeles stort behov, og jeg skal straks tilsige en seriøs forhandling fra retsforbundets side om en sådan skolepasningsordning. Vi er særdeles villige til at deltage i disse forhandlinger.

Fru Helle Degn beklagede også, at SF og det radikale venstre ikke kunne støtte det samlede lovkompleks. Når jeg tæller mandater, kommer jeg til, at de ville kunne levere maksimalt 13 mandater til regeringens i forvejen lille flertal. Regeringen plejer normalt ikke at afvise at majorisere forslag igennem med en enkelt stemmes flertal. Man ville altså, hvis SF og det radikale venstre havde støttet forslaget, kunne mønstre 13 stemmer ud over regeringens. Men havde man nu eventuelt ført forhandlinger med retsforbundet og CD, kunne man have fået lagt 16 stemmer oven i sine egne.

Derfor konkluderer regeringen i denne sag derhen, at det ikke i så høj grad er et spørgsmål om, hvad man samarbejder om, som hvem man samarbejder med. Jeg beklager regeringens holdning på dette punkt, men det må naturligvis være regeringens egen sag.